

Dobrodruh zo Zlatokoncov

diel šiesty

Mladý dobrodruh Ignác kráčal vlhkým ihličnatým lesom tesne za lovkyňou odmien Mirabel. Vzduch v severnej časti hôr sa citeľne ochladil. Hovorievalo sa, že jeseň prichádza do týchto končín o mesiac skôr, čo pokojne mohla byť pravda.

Dnes skoro ráno opustili pevnosť Hrebeňovka, kde nechali aj kone. Štvornohým tátošom by sa zle schádzalo pomedzi skaly a ešte horšie by sa im išlo strmým lesom.

Ignác prehovoril: „Naozaj budú v poriadku? Myslím tie kone.“

„Áno,“ odpovedala Mirabel za chôdze. „Príde tam jeden lovec odmien, ktorý sa o ne postará.“

„Aha, no dobre. Náš plán je aký? Koľko ešte pôjdeme?“

„Ty si všetko zabudol, či čo?“

„No nie, ale nepovedala si mi veľa. Len, že musíme obísť horu, alebo také niečo.“

„Ach,“ povzdychla si Mirabel. „Začínam ľutovať, že som si ťa vybrala ako kandidáta.“

Ignác vyzvedal ďalej: „No tak povieš mi, či nie?“

„Musíme prísť do lesov kde sú goblini zo severu,“ vysvetľovala lovkyňa odmien. „Je ich tam menej a ten smer je nestrážení. Dokážeme preniknúť hlbšie. Goblini sa sústredia na Zlatokonce a okolité dediny. Nečakajú, že by niekto prišiel zo severných hôr.“

„To dáva zmysel,“ zhodnotil mladý dobrodruh. „A koľko teda ešte?“

„Dnes to nebude.“

„Spíme zase vonku?“

„Áno. Máš s tým problém?“

„Možno,“ riekol Ignác.

„Zvykaj si.“

„Pche,“ odfrkol mladý dobrodruh. „A inak tábor goblinov sme už našli, nie? Keď sme sa prvýkrát stretli v lese.“

„Hľadáme niečo väčšie.“

„Akože mesto, či čo?“

„Ten tábor, ktorý sme našli, nevysvetľuje odkiaľ sa ich toľko berie. Zistila som, že to bol len jeden z mnohých menších.“

„Aha, no tak to je problém,“ zhodnotil Ignác.

„To je,“ riekla Mirabel.

Ďalej kráčali potichu. Schádzali dole strmým kopcom. Na popadanom listí a vlhkom ihličí sa šmýkalo.

Ignác sa neustále musel pridržať stromov, lebo inak by spadol na zadok a zošmykol by sa dole. Jeho nezbedná a hravá povaha mu našepkala, že to vlastne môže byť celkom dobrý nápad. Rovno pod sebou videl schodnú trasu pomedzi stromy, po ktorej by sa mohol šmyknúť dole strmým svahom.

„Hej, Mirabel,“ oslovil lovkyňu.

„Hm?“

„Počkám ťa dole.“

„Čo?“ čudovala sa. Jednou rukou sa držala stromu, aby sa v strmom svahu nezošmykla.

Ignác neodpovedal. Rozbehol sa, poskočil a strmým kopcom sa sklúzol dole. Vylietavali mu spod zadku kusy ihličia a konárikov. Rútil sa poriadne rýchlo a len tak tak sa vyhol jednému kmeňu. Letel ako namazaný blesk. Sám nečakal, že naberie takú rýchlosť.

Konečne sa ocitol dole. To bola teda jazda. Škoda že ostal celý zafúľaný. Takmer stratil aj svoj meč.

Postavil sa na nohy a oprášil si špinavé nohavice. Hore videl Mirabel ako pomaly schádza. „Hej!“ zakričal na ňu. „Dokedy mám čakať?“

Lovkyňa odmien len neveriacky pokrútila hlavou.

Po západe slnka sa utáborili. Dovolili si urobiť aj malý oheň, ktorý ich počas studenej noci aspoň trochu zahrial. Vlhké konáre v pahrebe syčali a praskali.

Ignác si dal pod zadok deku, aby nesedel na studenej zemi. Pozeral do malých plameňov a čudoval sa prečo ho po celom dni vôbec nebolia nohy. Celkom isto za to mohol ten ťažký výcvik v tábore rytierov.

Mirabel odniekiaľ priniesla ďalšie drevo. Jedno malé polienko prihodila do skromného ohňa. „Tieto sú trochu suchšie,“ poznamenala. „Budú lepšie horieť.“ Potom si sadla na zem a prekrížila nohy. Jej luk sa opieral o strom kúsok za ňou.

„Chce by som vedieť,“ spustil Ignác, „že ako prebieha ten rituál či čo to je.“

Mirabel sa na neho zahľadela. Všimla si, že jeho naivná tvár nabrala čosi skúseností. Stále v sebe niesol mladícku horkokrvnú impulzívnosť, ale začínal sa meniť. „Vykonáva sa v pevnosti lovcov odmien. Môže to byť ktorákoľvek.“

„Ako napríklad pevnosť Hrebeňovka? Tá z ktorej sme vyrazili?“

„Áno. Vládn tam tajomná mágia. Preto tie pevnosti dokáže otvoriť len lovec. Takže rituál sa dá vykonať len tam.“

„To je mágia?“ prekvapil sa Ignác. „O tom som čítal v knihách. Existuje všemožná mágia

ako napríklad...”

„Uber,“ prerušila ho lovkyňa odmieta. „Knihy nechaj knihami.“

Ignáca premohla zvedavosť: „Tak čo mi ešte povieš? Ako to prebieha?“

„Pripravím zvláštnu tinktúru, ktorú vypiješ. Tak na teba prenesiem silu lovcov.“

„Čo do nej ide?“

„Dozvieš sa potom.“

„Keď sa vrátim?“

„Ak,“ odvetila Mirabel vážnym hlasom. „Ak sa vrátim.“

Ignác mávol rukou. „Ale čože. Nejakých goblinov sa nemusíme báť.“ Snažil sa hrať na hrdinu aj keď sa mu pred očami zjavili obrazy z boja. Niekedy ešte stále cítil bolesť v mieste kam ho trafili šípmi.

Lovkyňa odmieta ho rýchlo prekukla. „Páči sa mi tvoja falošná odvaha.“

„Falošná?“

„Vidím ti to v očiach. Máš strach.“

„No dobre,“ priznal Ignác. „Možno trochu. Radšej mi povedz ešte niečo o tom rituáli.“

Mirabel chvíľu mlčala zahľadená do žeravej pahreby. Premýšľala čo všetko tomu mladíkovi prezradí. „V pevnosti lovcov je mágia, ktorá dokáže vytvoriť nového člena rádu. Nikto nevie ako funguje. Rituál musí prebehnúť podľa určitých pravidiel. Tá zvláštna sila potom reaguje. Mňa oslobodí od bremena a prenesie ho na teba aj s veľkou silou.“ Mirabel sa začala hrať so svojim šedivým pramienkom vlasov. „A mne ostane toto už navždy. Aspoň neostanem celkom šedivá“

„Si si istá, že to bude fungovať?“

„Áno,“ prikývla Mirabel.

„Ako?“

„Jednoducho to viem.“ Fakt bol taký, že ho cielene priviedla do pevnosti Hrebeňovka. Dokázala tam vycítiť, či ho mágia lovcov prijme. Nevedela si to vysvetliť, ale cítila to, akoby jej do duše prehováral akýsi hlas. Ignác sa s energiou pevnosti zharmonizoval a sám o tom nevedel. To znamenalo, že rituál je možné uskutočniť a Ignác je vhodný kandidát.

„Čo si taká zamyslená?“ spýtal sa jej, lebo pozerala do ohňa akoby stratila pojem o čase.

„Únava,“ odvetila Mirabel. „Z tvojich otázok. Mali by sme ísť spať.“

Ignác si zívot na plné ústa. „Ale ja teraz neaspím.“

„Prečo?“

„Budem premýšľať nad tým rituálom.“

„Aha,“ odfrkla stroho lovkyňa. Priložila do ohňa ešte jedno poleno a potom si začala rozkladať deku.

Ignác sa otočil chrbtom k pahrebe a schúlil sa do kľbka. Chvíľu počúval ako sa Mirabel

mrví. Ostalo ticho. Zavrel oči a zaspal skôr, než mu myšlienky o tajomnou rituáli stihli dôjsť do hlavy.

Druhý deň prebiehal rovnako nudne ako ten predošlý. Celé doobedie schádzali dole kopcom. Ignác si všimol, že les akosi potemnel a zhustol. Ihličnaté stromy vystriedali listnaté a vzduch nebol až tak chladný a vlhký ako vyššie v horách.

„Prastaré bukové lesy,“ prehovorila Mirabel. Zastavila a zahľadela sa pred seba, akoby tam videla čosi viac ako len machom obrastené kmene.

„Prečo prastaré?“ spýtal sa Ignác. „A čo tam vidíš?“

„Lebo sú tu už stovky rokov. Blížime sa k územiu goblinov. Naposledy som sa dostala len sem. Ďalej som nechcela ísť sama.“

„Dobre, ale čo tam vidíš?“ Nech sa Ignác pozeral akokoľvek, okrem nekonečných stromov nevidel nič.

Mirabel sa otočila na mladého dobrodruha. „Nepovedala som ti ešte jednu vec o lovcoch odmien.“

„Akú?“

„Keď vypiješ krv nejakého tvora, tak dokážeš ich prítomnosť vycítiť. Otvorí sa ti šiesty zmysel.“

Ignác si hneď domyslel čo sa mu snaží povedať. „Fuj, ty si vypila krv goblina?“

„Áno,“ odpovedala lovkyňa odmien.

„To znie ako výmysel.“

„Uvidíš sám, keď sa staneš lovcom,“ riekla Mirabel a ukázala kamsi pomedzi stromy. „Pôjdeme tadiaľ. Pomaly a potichu. Využijeme to, že les je hustý. Ak budeš chcieť niečo povedať, tak len šeptom. Jasné?“

Ignác mlčky prikývol. Akosi vycítil, že nebola vhodná chvíľa na hlúpe poznámky. Lovkyňa sa tvárila až príliš sústredene. Presne ako keď ju prvýkrát stretol.

Pokračovali teda pomalým, priam slimačím tempom. Lovkyňa odmien každých pár krokov zastavila a striehla ako strážny pes.

Mladému dobrodruhovi to prišlo zvláštne, až mu to naháňalo strach. Videla tam niekde v lese Mirabel goblinov? Cítila ich? Predstavil si ako pije krv týchto odporných a krvilačných príšer. Takmer ho pri tom naplo. To musel byť teda dobrý grc.

Išiel slepo za Mirabel a predstavoval si ako asi jej šiesty zmysel funguje. Cíti goblinov nosom ako vlk, ktorý stopuje korisť? Alebo snáď vidí v hlave myšlienkový obraz? Možno počuje

hlas, ktorý ju vedie správnym smerom.

„Pst,“ ozvala sa lovkynia a kľakla si. Nazrela spoza stromu. „Tam.“ pošepkala.

Ignác vystrčil hlavu z opačnej strany kmeňa.

Skupina niekoľkých goblinov kráčala lesom. Boli od nich možno sto krokov. Vďaka zelenej koži splývali s bujarým lesným porastom.

Mirabel prehovorila potichu: „Budeme ich sledovať. Dovedú nás do hlavnému tábora.“

„Čo keď ich bude viac?“ Ignác vyjadril svoju obavu.

„Preto musíme ísť potichu,“ šepkala lovkynia. „Dávaj veľký pozor a sleduj okolie.“

„Dobre.“

Tak sa teda vybrali v tichosti za skupinou goblinov. Držali sa v bezpečnej vzdialenosti a niekoľkokrát ich stratili z dohľadu, ale Mirabel ich vždy nejakým spôsobom vystopovala.

Ignác sa neustále pozeral raz vľavo, potom vpravo a sem tam aj dozadu za seba. Už ho z toho začínal bolieť krk. Bol napätý ako tetiva luku a mal akúsi zlú predtuchu. Čo keď na nich nachystajú pascu? Čo keď ich prepadnú zo zálohy?

Lovkynia odmiern odhrnula kriaky a prešla cez hustý porast. Ocitli sa na skalnom brale a pohľad, ktorý sa im naskytol ich veľmi nepríjemne zaskočil. Nenápadne sa krčili sa na samom kraji vysokej skalnej steny a pozerali sa dole.

Hlboko pod nimi sa rozliehalo odpudivé mesto goblinov. Kedysi sa tam dole rozliehal les, no ostala po ňom len vyprahnuté rúbanisko pretkané spálenou zemou. Všade postávali krivé drevenice, či stany. Z desiatok ohňov stúpala šedý dym. Zelené tvory sa dole hemžili ako mravce v mravenisku, keď do neho niekto pichne konárom. Boli ich tam tisíce. Hluk a škrekot z tábora doliehal až hore na skalné bralo a keď zavial vietor dal sa cítiť aj štiplavý dym.

Mirabel vytiahla z kapsy akúsi ručne kreslenú mapu. Hneď si do nej začala čosi kresliť

Mladý dobrodruh Ignác sa pozrel, čo tam vlastne čmára. Hneď mu čosi padlo do oka. Potichu prehovoril: „Pst, Mirabel.“

Lovkynia sa na neho pozrela, sľa by ju otravoval, no nepovedala nič.

„Toto je tvoja mapa?“ spýtal sa jej.

Ona prikývla.

„Ukáž sem,“ zobral ju rozprestrel pred seba. Boli na nej vyznačené tábory goblinov po celých horách až ku Zlatokoncom. Zapichol do nej prst a veľmi tichým hlasom pokračoval: „Ak toto tu je tábor a toto tiež, tak potom by to dávalo zmysel.“

„Čo by dávalo zmysel?“ spýtala sa ho Mirabel.

„Toto číslo pri každom tábore sú počty goblinov čo sa tam nachádzajú?“

„Hrubý odhad. O čo ti ide?“ Aj napriek tichému tónu hlasu sa v jej reči dalo vyčítať, že sa hnevá. Chcela mu mapu vytrhnúť z rúk.

„Počkaj,“ zastavil ju Ignác a začal vysvetľovať. „Všetko ti ozrejmím. Tábory sú v horách a podľa toho ako sú rozmiestnené je ľahké Zlatokonce a vlastne celú túto dolinu zovrieť do klieští. Navyše podľa počtu goblinov v každom tábore sú to predsunuté pevnosti.“

Mirabel očividne dochádzala trpezlivosť. „Dobre, ale k veci.“

Ignác si uvedomil, že nad ňou má aspoň raz navrch. „Re de militari,“ riekol potichu. „Toto čo robia goblini je ukážková taktika vojska. Jurian ma nechal čítať knihy o veciach vojenských. Tak som sa to naučil.“

„Hm,“ zamyslela sa lovkyňa. „Čo tým chceš povedať?“

„Že tých goblinov niekto organizuje ako armádu. Pochybujem, že tí hlupáci by to dokázali sami. Teraz všetko dáva zmysel. Preto nás vyhnali zo Zlatokoncov do bitky, aby preverili naše sily. Preto sa potom začali šíriť ďalšie klebety o novom útoku. Podľa rozmiestnenia táborov sú Zlatokonce...“ ostal chvíľu ticho ako hľadal správny výraz. „V koncoch.“

Mirabel sa zahľadela do mapy, no nehovorila nič.

„Sú vo výhode,“ pokračoval Ignác. „To čo robia, je doslova ukážková taktika voči nepriateľovi, ktorého počty vojakov presne nepoznáš. Aj to ako zaberajú územie a rozširujú sa z tohto mesta pod nami. Dobrý veliteľ ide do boja len keď vie, že je vo výhode.“

Mirabel sa pozrela na goblinie mesto pod bralom. „Čo navrhuješ?“

„Ty si pýtaš radu odo mňa?“ prekvapil sa Ignác, až si neuvedomil, že zvýšil hlas.

„Potichu,“ napomenula ho lovkyňa a obzrela sa okolo. Nezdalo sa, že by v hustom lesnom poraste za nimi striehli goblini. Necítila ich tak blízko. „Čo teda navrhuješ?“

„Ja... No podľa mňa je len jedna možnosť. Ak sa ten, kto goblinov organizuje, drží vojenskej taktiky, čo sa podľa mňa drží, tak jediný proti-manéver je jasný.“ Ignác premýšľal, až sa mu z hlavy parilo. Snažil sa v mysli si predstaviť celé hory, polohu Zlatokoncov aj dolinu. Presúval v hlave imaginárne figúrky presne ako to robil rytier Jurian na bojových mapách.

Mirabel ho štuchla do pleca. „Skráť to.“

„To nie je také ľahké,“ ohradil sa Ignác. „Potrebujeme posily.“ Ukázal na samý kraj mapy. „Musia sa zhromaždiť tu, alebo možno ešte ďalej. Celkom mimo pôsobenia goblinov, kde armádu nedokážu ani odpozorovať ani vidieť.“

„Dobre,“ ozvala sa ryšavá lovkyňa odmiern. „Niektorí musia zvoliť posily a budeš to ty.“

„Akože ja?“ prekvapil sa Ignác.

Mirabel na jeho otázku nereagovala. Opatrne nazrela cez hranu skaly a zahľadela sa na mesto goblinov. Potom si začala niečo zaznačovať do mapy.

Ignác prižmúril oči a snažil sa zaostriť na hordy goblinov, ktoré sa hemžili dole. Kto ich môže ovládať? Prečo hlúpi goblini používajú vojenskú taktiku?

„Ideme,“ šepla Mirabel. „Je to tu nebezpečné. Musíme ísť.“ Zabalila svoji mapu a odložila ju do kapsy. Zobrala svoj luk a prikrčená sa predrala cez kriaky. Ignác sa zakrádal za ňou.

Zdalo sa, že si ich nikto nevšimol. Potichu pokračovali lesom.

„Hm,“ zamyslela sa lovkyňa odmien. Zastavila sa a začala sa rozhliadať. „Niečo tu je, ale kde?“ spýtala sa samej seba. Cítila goblinov nablízku. Hovoril to jej šiesty zmysel lovca, avšak medzi stromami ich nevidela. Ako to bolo možné? Pozrela sa dole pod svoje nohy.

„Čo? Kde?“ spýtal sa Ignác a len čo urobil krok, zem pod ním sa prepadla a on sa zrútil do čiernej diery.

Ignác letel dole absolútnou tmou. Strach pohltil jeho zmysly. Toto bude jeho koniec.

Rýchly strmhlavý pád čosi spomalilo, až sa napokon celkom zastavil. Netušil ani kde mu hlava stojí.

Uvedomil si, že je chytený v sieti, ktorej očká sa mu zarývala do kože. Celý pokrútený sa snažil zorientovať. Bol v akejsi jaskyni. Na stenách horeli fakle a on visel v sieti asi tak desať stôp na zemou. Padol do očividnej pasce. Snažil sa vyslobodiť, no márne. Mykal sa, skúsil sa vykrútiť, ale každý pohyb situáciu len zhoršoval a sieť sa utáhovala, čo mu spôsobovalo poriadnu bolesť.

„Človek!“ ozval sa škrekľavý hlas. „Chytiť do pasce, sprostý človek!“

Ignác vytočil hlavu a pozrel dole. Rovno pod sieťou stál hnusný goblin a držal dlhú kopiju, ktorou ho hneď aj pichol do zadku.

„Au!“ vykrikol mladý dobrodruh. „Ihneď ma pusti!“ dožadoval sa.

„Držať hubu, sprosták jeden!“ okríkol ho goblin a znova ho pichol. „Tu máš.“

„Prestaň!“

„Teba zožrať, jasné tebe byť, človek?“

„To sa ešte uvidí,“ odvetil Ignác lapený v sieti. Až teraz si všimol, že na zemi sa povalujú staré kosti rôznych veľkostí. Nahováral si, že patria zvieratám, ale keď uvidel zožltnutú ľudskú lebku tak pochopil, že sa mýli.

„Ty počkať tu, nikam neísť, jasné?“

„Pche,“ odfrkol Ignác. „Kde by som asi tak išiel?“

„Mlčať ty!“ zakričal goblin. „Lebo teba pichnúť do zadok, jasné, človek?“

Mladý dobrodruh radšej mlčal, aj keď na jazyku mal uštipačnú poznámku. Ako veľmi nenávidel týchto zelených hnusákov. Najradšej by mu odsekol hlavu, ale v danej chvíli nemal ako.

Goblin sa otočil a vošiel do tmavej chodby. Jeho kroky sa ozývali jaskyňou a boli čoraz slabšie, až celkom stíchli.

Teraz sa mu naskytna šanca. Ako sa len z tejto pasce dostať? Musel sa upokojiť a utriediť si myšlienky. Ak sa nevyslobodí tak ho zožerú a ostanú po ňom len ohlodané kosti. To nemôže dopustiť. Siahol na rukoväť meča, ale v sieti nemal šancu ho vytasíť. To bolo nemožné. Zahryzol sa do vlákna siete, že si vyhryzie dieru, no to by si skôr vylámaval zuby.

Vtedy ho to napadlo. Nosil predsa za opaskom nôž. Mal ho pri sebe aj keď sa prvýkrát vybral do lesa hľadať stratené ovce. Celkom naň zabudol. Vlastne ho v ruke nedržal odkedy sa začal učiť narábať s mečom.

Opatrne vykrútil ruku a vybral nôž. Bol ako kyptavý. Snažil sa rozrezať aspoň jedno oko na sieti.

No a presne jedno oko stačilo rozrezať a sieť sa pod jeho váhou roztrhla.

Ignác skríkol od prekvapenia a zrútil sa na zem ako vrece žita. Tvrdý pád mu zranil rameno a narazil si aj hlavu. Myslel si, že sa snád' celý polámal.

„Úf,“ vzdychol a chytil sa za hlavu. Bude tam mať poriadnu hrču.

„Au, au,“ stonal keď vstával z tvrdej chladnej zeme. Odkopol nabok nejakú spráchnivenú kosť.

Tak a čo teraz? Z tejto jaskynnej siene viedli dve tmavé chodby. Jedna, ktorou pred chvíľou odišiel goblin a druhá smerovala na opačnú stranu. Za tým zeleným hnusákom teda nepôjde. Určite išiel do mesta zburcovať ostatných.

Zobral zo steny zapálenú fakľu a posvietil si do tmavej chodby. Bolo to priam strašidelné. Žiara z plameňa dosvietila tak na desať krokov a potom len čierna tma.

Nemal čas otáľať. Vykročil vpred.

Temné a chladné útroby jaskyne snád' nemali konca. Ignác ani len netušil kde sa nachádza, alebo ako sa dostane von. Plameň fakle slabol a vyhasínal. Čoskoro ostane bez svetla. Jeho jediné šťastie bolo, že nestretol žiadneho goblina.

Jaskyňa sa rozdejovala. Kam sa len vydať? Najskôr si posvietil do ľavej chodby. Potom zase do pravej a vtedy plameň fakle zakolísal.

Že by to bol prievan?

Celkom iste to musel byť prúd vzduchu. Mladý dobrodruh ho cítil aj na líci. Rozhodol sa a vyberie sa vpravo.

Zdalo sa mu, že každým krokom je ten prievan silnejší. Dokonca so sebou niesol aj závaný

čerstvého vzduchu. Že by našiel cestu von?

Čo však čert nechcel jeho fakľa zhasla. Obklopila ho absolútna nepriehľadná temnota.

Ignác nasucho preglgol. Srdce mu išlo vyskočiť z hrude. Jeho myseľ s ním hrala zvrátené hry. Predstavoval si, že z tmy na neho vyskočí príšera, goblin či nejaká nočná mora. Hodnú chvíľu mu trvalo, kým sa odhodlal vykročiť vpred.

Pridížal sa chladnej steny ako slepec. Jeden malý krôčik za druhým sa presúval jaskynnou chodbou.

Koľko ešte kým sa dostane von z tejto prekliatej zatuchnutej diery?

„Au,“ zastonal Ignác ako si treskol hlavu. Do niečoho nabúral.

Tápal pred sebou rukami. Cítil na bruškách prstov drevo.

„Dvere,“ riekol sám pre seba.

Nahmatal kľučku. Stlačil ju a pomaly otvoril. Dvere vŕzgali až sa to ozývalo celou jaskyňou.

Stále rovnaká tma. Nič sa nezmenilo.

Veľmi opatrne prešiel dverami, alebo aspoň si to myslel, keďže si nevidel ani na špičku nosa. Ten prievan prichádzal odtiaľto. Snád' ho táto chodba vyvedie von.

Čosi mu cvaklo rovno pri uchu! Ako keď pes chňapne po klobáse.

„Ach!“ preľakol sa Ignác a podvedome odskočil, len aby narazil do steny. Zaháňal sa rukami na všetky strany.

„Haha,“ ozval sa hlas z tmy. „Vedľa.“

Ignác vytasil meč a zahnal sa tak prudko, až jeho čepeľ ostro zasvišťala.

„Ale no,“ hovoril ktosi, alebo čosi. „Nerob, lebo si ublížiš.“

„Kto si?“ spýtal sa na smrť vystrašený mladý dobrodruh.

V tom sa rozžiarilo modrasté svetlo.

Ignác skoro z kože vyskočil.

Ľudská lebka sa vznášala vo vzduchu a pozerala na neho prázdnyimi očnými jamkami. Zacvakala zubami. Potom sa jej sánka pohla a prehovorila: „Tak čo?“

Mladý dobrodruh si myslel, že má halucinácie.

„Neboj sa ma,“ hovorila lebka. Prišlo mu to morbidne. Ako mohla rozprávať? A to ešte celkom normálnym mužským hlasom.

Ignác stále zvieral meč, no nebol schopný ho použiť, vlastne od hrôzy aj zabudol, že ho má v ruke.

Lebka prehovorila: „Ja som Mariot. Ako sa voláš ty?“

„Ig... ehm, Ignác?“

„To sa ma pýtaš?“

„Ignác.“

„Dobre, Ignác, čo tu robíš? Je to tu nebezpečné. A odlož ten meč. Keby ťa chcem zabiť už dávno nežiješ. Neublížim ti.“

„Ja...“ pomaly odložil meč do puzdra. Bolo to tak absurdné. Rovno pred ním sa vznášala hovoriaca lebka. „Čo si? Ako... Si živý?“

„Haha,“ pobavil sa Mariot. „Živý? Ako sa to vezme. Prekliaty? To skôr.“

„Ale ako je to možné?“ čudoval sa Ignác Tlкот srdca sa mu konečne aspoň trochu upokojil. Pohltla ho zvedavosť. „Môžem sa ťa dotknúť?“

„Skúsiť to môžeš.“

Ignác k tej lebke natiahol ruku. Veľmi jemne do nej šťuchol ukazovákom. „Uf,“ povzdychol si ako ním prešla zvláštna vlna energie. Rýchlo stiahol ruku.

„Na čo si prišiel?“ spýtala sa poletujúca lebka Mariot.

„Na nič,“ odvetil Ignác. „Čo bola tá energia?“

„To je mágia, čo ma drží pohromade,“ vysvetľoval Mariot. „A tiež robí túto žiaru okolo mňa, aby som lepšie videl v tme.“

„Tak to je sila,“ zhodnotil Ignác.

„Presunieme sa, pod' za mnou, lebo tu ťa nájdu goblini.“

„Kam ideme?“

„Do bezpečia. Neboj sa nič.“

Mariot pomaly letel chodbou preč. Ignác kráčal za ním.

Bolo to zvláštne, ale aspoň žiara tej lebky osvetlila chodbu modrou žiarou.

„Schovaj sa za skalú,“ riekol odrazu Mariot ako sa vznášal uprostred temnej jaskyne.

„Čo?“ čudoval sa Ignác. „Prečo?“

„Urob ako ti hovorím,“ trval na svojom Mariot.

Dobrodruh teda prebehol za skalú a ostal ticho.

Z tmy prichádzali kroky. Boli to goblini a poriadne namosúrení. Zvierali palice a jeden dokonca držal vidličku a nožík.

Levitujúca lebka Mariot na nich prehovoril: „Čo tu robíte? Viete, že za dvere nesmiete chodiť.“

„My prísť jest,“ prehovoril ten s príborom v rukách. „Byť tu človek. Ujsť on, my ho nájsť a zožrať.“

„Najskôr ho zabiť zaživa!“ pridala sa ďalší goblin.

Vykrikol aj tretí: „Zabiť na smrť a zožrať!“

„Človek? Tu? Hneď sa practe. Tieto chodby patria majstrovi a keď sa toto dozvie, potrestá vás.“

„Utiecť ale človek zo sieť, my nájsť.“

„Tak ho hľadajte,“ pokračoval Mariot, „ale nie tu. Žiaden človek tu nie je. Odchod!“

„Sakra,“ riekol goblin.

Celá tlupa sa otočila a sklamané odišli kamsi do tmy. Ozývalo sa za nimi len nezrozumiteľné hundranie.

Ignác konečne vyšiel spoza skaly a pohľadom spočinul na lietajúcej lebke. „Ty im rozkazuješ? Ako je to možné?“

„Ešte kúsok a všetko ti vysvetlím, dobre?“

„Ako povieš.“

Netrvalo dlho a dostali do komnaty vytesanej priamo v skale. Uprostred sa vynímal malý stôl na ktorom žiarila akási guľa. Vo výklenkoch stáli police s knihami a pohodlné kreslo hneď vedľa prezradilo, že toto je zrejme nejaká súkromná knižnica a čítareň. Hore na vysokom strope bola v skale trhlina, cez ktorú sa dalo vidieť kúsok modrej oblohy. Tak odtiaľto išiel predtým ten prievan.

Len čo Mariot a Ignác vošli dnu, dvere za nimi sa samé od seba zatvorili.

„Teraz budeme mať klúd,“ povedala lietajúca lebka. „Posaď sa. Si môj hosť.“

Ignác teda neváhal a hneď sa zvalil do pohodlného kresla, až sa jeho zadok zaboril do mäkkého čalúnenia.

„Ja by som si tiež sadol,“ spustil Mariot, „ale vieš ako, niekde som zabudol nohy, hehe.“

Dobrodruh sa nad tou hlúpu poznámkou uškrnul. „Kto si teda? Prečo... No, prečo si len lebka?“

„To je dlhý príbeh, ale v skratke ti poviem, že majster ma zaklial, zobral mi telo a čo ostalo z mojej duše a mysle presunul do tejto... lebky.“

„Prečo? Kto je majster?“

„Aby som mu slúžil. Som prekliaty plniť každé jeho želanie a pomáhať mu s čím si zaumieni. A kto je majster? Je to čiernokňažník, ktorého treba zastaviť.“

Ignác mal v hlave čoraz viac otázok, až sám nevedel, čo sa spýtať skôr. „Zastaviť? Prečo? Kto to je? No a čo goblini? Ha? Ty ho nemôžeš zastaviť... A prečo..?“

„Ajajáj,“ prerušil ho Mariot a zacvakal zubami, div si ich nevytlámal. „Počkaj, počkaj, počkaj. Pomaly a postupne. Poviem ti kto je majster, dobre?“

„No,“ odfrkol stroho Ignác.

„Čo tak zazeráš?“

„Nikdy som sa nerozprával s lietajúcou lebkou.“

„Nie? A kde ty žiješ? Niekde pod kameňom?“

„Eh, nie? Žijem v Zlatokoncoch.“

„Tam nemáte lietajúce lebky?“

„No asi, že nie.“

„Zabudnime na to, že si z teba uťahujem, dobre? Povedal si Zlatokonce?“

„Hej,“ prikývol Ignác ako sedel rozvalený v kresle.

„To je teda zaujímavé. Majster chce totižto Zlatokonce pre seba. Veru tak.“

„Už mi povieš, že kto to je?“

„Hej, hej, hej,“ odvetil Mariot a pokračoval: „Majster zneužil moc istého prastarého spolku. Ja som mu ukázal cestu k tomu spolku a urobil som z neho člena. Ja som bol jeho učiteľom, jeho majstrom. Takto sa mi odplatil. Kvôli mojim vedomostiam ma zaklial a odvtedy mu takto slúžim. Lenže ten hlupák mi nechal slobodnú vôľu. Môžem takmer všetko, len nesmiem odmietnuť jeho príkaz. Keby mi zobral vôľu, s ňou zmiznú aj moje vedomosti. A to on nechce.“

„Nie som o nič múdrejší,“ zhodnotil Ignác.

„Tak choď do školy, ha!“ odbil ho Mariot a od nadšenia urobil vo vzduchu salto. Ešteže ho pobavil jeho vlastný vtíp.

Dobrodruh v kresle sa teda nesmial.

„No dobre,“ pokračoval Mariot, keď si všimol jeho strnulú tvár. „Tento majster zmanipuloval goblinov, aby získal Zlatokonce. On ich riadi a organizuje. Chce všetko zlato, ktoré je v okolitých horách. Obrovské zlaté žily. Takmer neobmedzené bohatstvo o ktorom nikto nevie. Predstav si koľko zlata je tam v zemi. No a potom si predstav desaťkrát toľko. To je stále len zlomok toho čo tam skutočne je.“

„Načo mu to je?“

„To je začiatok jeho plánu. Chce zlato a s ním si kúpi spojencov. Zmanipuluje všetko a všetkých. Podplatí každého. Bude sedieť na neobmedzenom zdroji. Teraz si na to zlato robí nárok kráľovský dvor, to hádam vieš. To majster nemôže dopustiť.“

Ignác sa snažil spojiť si dve a dve. „Čiže... čiže goblini robia za neho špinavú prácu, hej?“

„Dá sa to tak povedať, áno.“

„A ty chceš toho oného, majstra, zastaviť?“

„Je to blázon opitý magickou mocou, ktorá ovládla jeho zmysly a úsudok. Len sa pozri čo urobil mne. No, ale má to aj svoje výhody, napríklad ma nič nesvrbí a nemôžeš mi napríklad zlomiť ruku. A viem lietať. Dobré, nie?“

„Čo ja viem, ja som radšej takto,“ riekol Ignác a ako sedel na kresle zakýval nohami.
„Môžem chodiť a tak. Chápeš.“

„Dobre, počúvaj ma. Nevieť ako si sa tu ocitol ani neviem kto si, ale si moja jediná nádej.
Musíš mi pomôcť toho blázna zastaviť.“

„Majstra? Ako?“

„Vieš ovládať mágiu na vysokej úrovni?“

„Eh, čo?“

„Vidím, že nie. Tak potom je jediná možnosť ako ho zastaviť. Ja to urobiť nemôžem,
nedovolí mi to kliatba, ale ty áno.“

„Počkať a ty si kto vlastne? A kto je ten majster okrem toho že černokňazník, či čo?“

„Ja som Mariot, lietajúca lebka. Černokňazník je... Ja... Ja nemôžem vysloviť jeho meno. Je
to kvôli tej kliatbe.“

„Ale kto si bol predtým?“

„Dobrodruh ako ty,“ odpovedal pohotovo Mariot. „Bol som mnoho vecí. Šermiar, učiteľ,
bádateľ. Vyber si.“

„Vtipkár,“ doplnil ho Ignác.

„Aj to, okrem iného.“

„Kde je ten majster teraz?“

„To neviem. Toto je však jeho súkromná komnata, kde chodí oddychovať. Niekedy odíde aj
na niekoľko dní.“

Ignác vstal z kresla a prešiel k policiam vo výklenkoch. Množstvo kníh ho fascinovalo.
Začal si ich prezeráť pod svetlom, ktoré vychádzalo zo žiarivej gule na stole uprostred miestnosti.

Skoro žiadnu z kníh nepoznal. Toto neboli fantastické romány o drakoch a bojovníkoch,
ktoré zvykol čítať. Tieto knihy sa zdali byť o mágii, čaroch a kliatbach.

„To sú jeho cenné poznatky,“ hovoril Mariot a priletel k Ignácovi. „Táto kniha, ktorú držiš,
obsahuje tajomstvo zaklínania. Veľmi nebezpečné knihy. Buď opatrný.“

Ignác knihu vrátil do police. „Fuj. Nechcem byť prekliaty.“

„Tak mi pomôž zastaviť majstra.“

„Čo bude s goblinmi keď ho zastavíme?“

„Ak ich nebude nikto organizovať tak sa rozprúchnu na všetky strany, alebo sa jednotlivé
kmene medzi sebou pohádajú a budú viesť vojny.“

„No ale,“ spustil odhodlane Ignác s ťa by sa chcel pochváliť, „ja som prišiel na ich taktiku.
Poznám bojový plán goblinov a viem ako sa budú pohybovať.“

„A odkiaľ to vieš?“

„No,“ pokračoval dobrodruh. „Čítal som o tom knihy a tak. Mám za sebou výcvik. Podľa

mňa niekto musí varovať kráľovské vojsko, aby sa vedeli proti goblinom zorganizovať.“

„Múdro hovoríš,“ odvetil Mariot. „Ja som síce len lebka a do vojenčiny sa nevyznám, ale máš pravdu.“

„Tak ma napadlo, že ako ich sem dostal všetkých? Tých goblinov myslím.“

„Jedna z kníh tam v polici je o portáloch. Najskôr obalamutil náčelníkov kmeňov a potom ich dostal sem cez rôzne magické portály.“

Ignác tomu prirodzene nechcel veriť. „To znie ako hlúposť.“

„Áno? Tak ak sa nebojíš, zober hentú modrú knihu.“

„Túto?“ spýtal sa dobrodruh ako po nej siahol.

„Presne tú. Zober ju a otvor.“

Ignác zobral hrubú modrú knihu a otvoril ju.

Celé telo mu stuhlo ako ním prešla bolestivý výboj energie, snáď akoby ho šľahol samotný blesk.

„Au!“ zakričal od bolesti a knihu pustil.

Tá dopadla na zem pod jeho nohy.

„Čo... čo...“ koktal Ignác. „Čo to bolo?“

„Magická ochrana. Hovorím ti, že mágia existuje a všetko čo ti hovorím je pravda.“

„Uf,“ povzdychol si mladý dobrodruh. Stále ho bolelo z toho výboja celé telo. „Dobre, verím ti.“

„No to teda,“ riekol Mariot. „Teraz ma dobre počúvaj. Aby sme zastavili čiernokňažníka potrebujeme niekoho z takzvaného spolku lovcov odmien.“

„Lovci odmien?“ prekvapil sa Ignác. „Jednu poznám. Volá sa Mirabel. Boli sme tu spolu, ale potom som sa prepadol pod zem.“

„Tak to je dobrá správa,“ riekla lebka.

„Ale čo s tým majú lovci?“ vyzvedal Ignác. „Nerozumiem tomu.“

Mariot neodpovedal. Začal lietať po miestnosti hore a dole. Čosi sa mu nezdalo. „Prichádza,“ prehovoril napokon naliehavo. „Ide sem. Musím ťa dostať na povrch.“

„Ale čo mám robiť?“

„Ja som strážca portálu. Preto ma majster drží tu. Musíš priviesť lovca odmien.“ Mariot začal nervózne cvakať zubami. „Rýchlo! Zober tú modrú knihu, čo ťa pred chvíľou koplá.“

Ignác cítil v jeho hlase naliehavosť. Zohol sa zdvihol knihu zo zeme.

„Vytrhni z nej jednu stranu.“

On tak učinil a podvedome zaťal zuby, lebo čakal ďalší bolestivý výboj. Nestalo sa tak. V ruke zvieral jednu vytrhnutú stranu.

„Pošlem ťa preč, Ignác.“

„Kam...“ jasný záblesk svetla prerušil jeho slová. Mocná energia prechádzala jeho telom. Nebola bolestivá, ani nepríjemná, ba naopak. Bol to pocit tepla a akéhosi pokoja. Na malý moment sa ocitol niekde mimo reality a mimo hmotný svet.

V jeho ušiach ešte zneli odľahlé slová: „Vráť sa a maj pri sebe tú stranu z knihy. Tak ťa nájdem. Vráť sa za štyri dni. Nezabudni...“